

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 76.

Sjunde Session.

25de Møde.

Mandagen d. 22. November.

(Forts.)

J. A. Hansen (fortsat): Disse Ubehageligheder kunne vistnok opvete dem, der ville flyde af, at Lovforslaget blev Lov, og Dyrighederne kom til at afgive deres Erklæringer offentligt. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg, skal jeg tillade mig den ganske korte Bemærkning, at, naar han sagde, at, da Dyrighederne kun kunde nægte Meddelelse af Erklæringernes Indhold i saadanne Tilfælde, hvor de fandt det upassende eller betænkeligt, saa var der altsaa kun eet Tilfælde, hvort Dyrighederne kunde unddrage sig fra disse Meddelelser, saa maa jeg dertil bemærke, at, saavidt jeg kan indsee, saa kan Dyrigheden sige om enhver som helst Erklæring, han afgiver: jeg finder det upassende, at den bliver bekendt for de Paagjældende; og jeg kan ikke see rettere, end at de Embedsmænd, der modsætte sig denne Lov, fordi de nu finde det upassende, at vedkommende Ansøgere skulle blive bekendte med Dyrighedserklæringerne, ogsaa i Fremtiden maae finde det upassende, at Ansøgerne blive bekendte med Erklæringerne, og altsaa i denne Omstændighed see en tilstrækkelig Grund til at nægte Meddelelsen af samme. Jeg kan derfor slet ikke indsee, at man opnaaer det Allermindste ved at antage dette Forslag, istedetfor at blive ved det oprindelige. Det er antydet, at, naar en saadan Ansøgning kom til Regjeringen, saa kunde den maafee i mange Tilfælde finde, at det ikke havde været upassende eller betænkeligt, om vedkommende Andrager havde faaet Erklæringen at see; men saa skulde der jo for det Første

dog gives Leilighed for vedkommende Ansøger til, at Ministeriet kunde blive bekendt med, at han havde ønsket at see den, og at det var nægtet ham; men, om ogsaa dette opnaaedes, saa er jo dog Spørgsmaalet: hvorvidt Regjeringen vil være tilbøielig til at tilstille en Ansøger saadanne Erklæringer, som Underøvrigheden havde nægtet at give ham; jeg troer, det er tvivlsomt, at den vil det. Lægger man nemlig Mærke til, hvorledes Regjeringen modsætter sig denne Lov, idet den jo viser en bestemt Modstand imod, at Ansøgerne skulle blive bekendte med Erklæringerne, saa kan man, naar man slutter derfra, ikke komme til at troe, at den vilde være meget tilbøielig til at finde det Modsatte af hvad den nu finder, og jeg troer, at Regjeringen, som nu modsætter sig, at Erklæringerne skulle blive bekendte for Ansøgerne, vil i Fremtiden, om Loven ogsaa kommer ud, ikke bidrage mere, end hvad Loven udtrykkelig siger, til, at Erklæringerne blive bekendte for de Paagjældende. Men dertil kommer, at den ærede Rigsdagsmands Forslag kun gaar ud paa, at aabne Leilighed for Ansøgerne til at faae Underøvrighedernes Erklæringer at see; dette er allerede en Indskrænkning, idet det maa ansees for det Rigtige, at ogsaa Dyrøvrighedernes Erklæringer maae blive bekendte for de Paagjældende. Naar han som en af Grundene for sit Forslag har anført, at man ikke bør rive sig løs fra Fortiden, saa gjælder dette, hvor der er Tale om store og indgribende Reforme; men jeg finder det rigtignok mindre paa sit Sted, hvor der er Tale om en Lov som den nærværende, at høre anført, at man ikke skal antage, hvad der i og for sig ikke betyder Noget, fordi man ikke skal rive sig løs fra Fortiden. Denne Lovrivelse fra